

Gudstjeneste Ansgarkirken søndag d. 21. juli 2019. 5.s.e. trin
754 – 10- 219 -/ 147 – 318- 517

Tirsdag formiddag var jeg endnu engang til gudstjeneste i Lodbjerg kirke sammen med omkring 30 fysisk- psykisk voksne handicappede og deres hjælpere. Det har jeg været – tror jeg – 25 gange. Det er nogle skønne gudstjenester. Jeg spiller altid harmonika til de gudstjenester og der bliver sunget godt med – også af dem, der ikke har noget særligt sprog. Vi slutter altid med at synge: ”Han har den hele vide verden i sin hånd” – og der bliver klappet på livet løs. En af de gudstjenester husker jeg særligt. Det var den i juli 2006.

Ved gudstjenesten året før havde jeg i prædiken fortalt om Kamille- mit lille barnebarn med Down Syndrom, der døde 3 år gammel i november 2004 og efter gudstjenesten var vi alle ude at se Kamilles grav.

Året efter var der så gudstjeneste igen – og de fleste fra året før var også med. Det var Christian også. En stor mand, der også var født med en psykisk sygdom. Han har næsten intet sprog. Da de kom til kirken. Kom han hen til mig med en smuk buket markblomster, som han havde plukket på vej til kirken og sagde ” Kamilles grav”. Tænk han kunne huske noget af prædiken og graven fra året før. Siden er han kommet med blomster hvert år til Kamilles grav. Efter gudstjenester sætter vi så blomsterne på graven. Kamille er der ikke. De døde er ikke i gravene. De er båret af Jesus ” op til Gud på armen”. De er som i den dejligste blomstereng. Og Kamille har ikke længere Downs syndrom.

Jeg erindrer stadigvæk, da jeg forrettede begravelse for Kamille. På en måde er det som en sammenfatning af de begravelser og bisættelser, som jeg har fået lov til at forrette som præst gennem

mange år. Jo også nogle her fra denne kirke.

En bisættelse eller begravelse bliver aldrig en vane. Hver gang jeg er til det, foregriber jeg også min egen. Når bedeslagene lyder. Kan der dukke særlige tanker og erindringer op. Også spørgsmål: "Hvad med mit eget liv?" Og til gudstjenesterne med de fysisk- psykisk handicappede"- nu er der gået et år – endnu et år. Nogle, der var med sidste år, er ikke mere her.

Så kan ordene fra salme 103 i Det gamle Testamente dukke op: "Menneskelivet er som græsset. Det blomstrer som markens blomster. Når et vejr farer hen over det, er det ikke mere. Dets sted får det ikke at se igen..." Nu er det højsommer. En yndig og frydefuld sommertid i al sin herlighed". Jeg glæder mig over sommeren: "Du danske sommer jeg elsker dig" – også med "byger, der går og kommer". Men jeg bliver også tit lidt vemodig stemt. Forårets erantis: afblomstret, Anemonerne – ingen spor af dem længere. Syrenerne: forbi. Men så er der roserne. De står nu i fuldt flor og de vil blomstre, lige til frosten kommer.

Også livet har sin højsommer, sin sensommer, sin høsttid.

Gøgen fortæller, hvor mange kys og leveår vi får. Man siger, at den holder op med at kukke til Sankt Hans. Men det ved den ikke. Gøgen ved åen hos os i Morup Mølle kukker stadigvæk på livet løs.

Hvor er der dog megen død i livet. Der kan vel ikke siges ret meget godt om døden. Men noget kan der nok siges. Den kan komme som en udfrielse efter et liv, der var blevet for svært at leve. Og så kan døden få os til at standse op og tænke over livet. Kim Larsens smukke sang stiller også spørgsmålet – enkelt: "Om lidt er vi borte/ om lidt er det forbi/ fik du set det, du ville/ fik du hørt din melodi". Det spørgsmål stilles aldrig til de døde, men til os der levet – lidt

endnu.

Kim Larsen har sagt, at det ikke er en begravelsessang, men en cirkussang. Men i så fald er det fordi, livet også kan lignedes med et cirkus: en tur rundt i manegen- og så kan det være, at der er nogen, der klapper. Men det der kendetegner et cirkus er jo, at det er en underlig forening af sjov og alvor, munterhed og vemod.

Men hvorfor nu det i dag om begravelse og død? Hvorfor denne blanding af glæde over gøgen og roserne og vemod, fordi livet går på hæld? Var det regnvej, da du skrev denne prædiken? Næh, slet ikke. Solen skinnede, der var et myldrende liv af fugle ved fedtkugler og beholderne med solsikkefrø, Sommeren var der på livet løs (det er 3. gang, jeg i denne prædiken bruger dette udtryk)- og gøgen kukker – på livet løs (det var fjerde gang.

Hvorfor så? Det er Peters ord til Jesus, som vi måske kan gå ind i og gøre til vore egne ord: ” Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået”. Peter har prøvet at tage på arbejde og ingenting fået ud af det. Det hændte, at jeg ikke fik set det, jeg ville. Jeg var ude for, at jeg ikke fik hørt min melodi. Ordene gælder ikke bare en fisketur, ikke blot et arbejde, men livet selv.

Når Jesus siger: ” Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst”, så har det en dybere mening: Giv dig i kast med livet, grib dagen, lev dit liv, mens du har det – gå i dybden i dit liv- bliv ikke blot på overfladen- tro på og lev efter, at ”livet er ikke det værste du har”. Det er en udfordring til at leve et sandt og ægte menneskeliv- et i bedste fald jævnt og muntert og virksomt liv på jord- også velbekendt med de dybe længsler. Jesu er i teksten talt til Peter for længe siden-. Nu er det ord, der er talt til hver af os. Her og nu. Hvis en bibelsk tekst - et evangelium – skal have mening og være den

dybe sammenhæng for os, så skal det stige op fra fortiden og blive til ord talt til os – her og nu. Måske kan de lyde bedst, når bedeslagene lyder: Læg ud på dybet. Træng igennem udvendighed og overflade. Vær tilstede. Søren Kierkegaard sagde: Vælg dig selv i din evige gyldighed.

Hvad der så er det dyb, som et menneske skal kaste garnet ud i, vil være så forskelligt. Find selv ud af det- i frihed og ansvar. Måske kan de lyde sådan: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte – og du skal elske din næste som dig selv. Det er ikke for sent- det er aldrig for sent.

Men så kan alle erfaringer af skuffelser, der gik i opfyldelse, dukke op. Vi/ jeg har slidt hele natten og intet fået. Fik jeg hørt min melodi – og hvorfor ikke. Hvor kan det være svært. Nu er det selvfølgelig sat på spidsen. Der var vel for de fleste af os også gange, hvor vi kom hjem med fangst, dage der var fyldt med glæde, opgaver, som virkelig lykkedes. Jo, anemoner og syrener er afblomstrede og borte. Men roserne blomstrer til frosten kommer- og gøgen kukker stadigvæk.

Så udfordringen er: Prøv endnu engang. Se bort fra erfaringerne af det, som ikke blev til noget. Nu er du her – lige nu- Og Jesu ord – kaldet fra tilværelsens dyb – lyder mildt og myndigt: Kast jeres garn ud til fangst. Grib troen, der rækkes dig, tag imod håbet, lad dig gribe af kærligheden- af den kærlighed hvormed Gud i sit ord kommer dig i møde.

Og så kan det ske, at skuffelserne ikke gik i opfyldelse – at livet viste sig rigere end vi regnede med. Så kunne det hænde, at glæderne væltede ind over os. Se, hvilken morgenstund.

Udvendigt ser disse overraskende glæder ikke altid ud af så meget;

En trøst, der banede sig vej midt i sorgen- mellem bedeslagene. et knus, et håndtryk, et smil. Men det kan også være, når salmesangen kan løfte en op af hverdagen, så sjælen kan farer mod stjernerne, at hverdagen blev gennemstrømmet af lys og varme.

Da Peter oplever fangsten, er det ikke bare glæde, der fylder ham. Han oplever også en afstand mellem det liv han har levet og det liv, han nu får skænket, Afstanden mellem hans lille tro og hans store tvivl og så Jesus, Guds egen magt og kærlighed.

”Gå bort fra mig Herren for jeg er en syndig mand. Jeg har det måske bedst med at være skuffet, at holde mig til det, jeg er vandt til. Jesus hører ikke på ham. Jesus går blot uanfægtet videre og siger: ” Fra nu skal du ikke være en skuffet lystfisker eller en almindelig bondefanger. Nu skal du være menneskefisker. Du er sat til at bringe min kærlighed ud i verden- med ord og i gerninger, Jamen, hvem er så Peter- han er dig, mig- med i en menighed, som er skabt ved Peters fiskefangst – for længe siden – og levende her og nu. Peter forlod alt og fulgte Jesus. Han lagde sit liv og sin død i Jesu hænder. Og Jesus måtte da også bruge sine hæder, da Peter skulle trækkes op af tvivlens og angstens bølger – eller når Peter skulle modtage syndernes forladelse, da han tvivlede og da han fornægtede Jesus.

Peter er skrøbelig, han er ikke et fuldkomment menneske, men han er fuldkommet elsket af Jesus. Det budskab, som han modtog fra Jesus, da han blev kaldet – og det budskab, som vi modtager fra Jesus i dag: At Gud elsker os med en kærlighed, som vi skal give videre –er stærkt og ægte – og lyder indtil hele den gudskabte menneskehed er taget med i Guds evige rige. Jo, det hændte at vi sled forgæres den hele nat... Men nu er det højlys dag og roserne

blomstrer - lige til frosten kommer og siden hen i Guds evige sommer sammen med erantis, syrener og juleroser og en forløst og frelst menneskehed. Og på kamilles grav på Lodbjerg kirkegård er der en buket markblomster fra en, der på sin måde fik kastet nettet ud på dybet og fik en kærlig fangst.

Amen